

Разкаяние

Писнала бѣше махалата, пѣкъ и цѣлото село отъ лудоритѣ на Мирьо Лисицата. Да го погледнѣше човѣкъ, нѣмаше да повѣрва, че той е най-голѣмиятъ пакостникъ въ селото. На ръстъ бѣше дребенъ, тънѣкъ съ изострено лице, украсено съ малки, но много подвижни очи — дали за лицето му или пѣкъ за очитѣ му само не зная, но бѣха го нарекли лисицата и почти всички така го знаеха и така го викаха. Бѣше на дванадесетъ години, но вършеше поразии за цѣла дузина лоши момчета. Не бѣха малко неговитѣ бели. Единъ само часъ да се завъртѣше по улицитѣ — следъ него се развиваха десятки жени и трима-четирима мъже вече го гонѣха: на нѣкое дете е пукналъ съ камѣкъ главата, сѣщо съ камѣкъ е пречупилъ кракъ на

нѣкое куче или прасе, прозорецъ на нѣкоя кѣща счупилъ или пѣкъ съ каль е нацапалъ нѣкои скоро варосани стени.

Всички укоряваха майка му — баща нѣмаше, бѣше убитъ въ войната — че не го възпитава добре.

— То, мари, има и други лоши момчета, но такова чудо не съмъ виждала, нито пѣкъ ще се намѣри и задъ петъ морета, въ десетъ земи, — викаше единъ день леля Стефана на съседкитѣ като събираше бѣлитѣ, току-що изпрани и прострѣни на плета дрехи, които Мирьо бѣше замѣрялъ и изцапалъ съ загнили праскови, — ама майка му е виновна, тя не го учи. Ехъ, да ми падне на ржка, ще му извия врата като петровско пиле, та да ме помни, кучето му проклето!

Но, право да си кажемъ,